

BUKSI MACI

megszólal

Egyszer volt, hol nem volt, élt egyszer egy kisfiú, akit úgy hívtak, hogy Makaramuki. És volt neki egy barátja, a Beszélő Szék.

Makaramuki anyukája lefekvéskor mindig odahúzta a Beszélő Széket az ágy mellé, és ráültette Buxsi macit az ülőkére. A sötétbarna, bolyhos játékmackó rendületlenül vigyázott a gyerekszoba lakóinak álmára. Nappal viszont ő szunyókált békésen az ágy sarkában, vagy egy polcon. Ha nagy ritkán mégsem aludt, akkor sem beszélt soha senkivel, csendben szemlélte a körülötte zajló eseményeket. Régebben azonban nem volt ilyen szótlan! Akkor hallgatott el, amikor a Beszélő Szék beköltözött a szobába. Ő is szeretne volna üdvözölni az új lakótársat, de az egyfolytában locsogó labdától nem jutott szóhoz. Úgy megsértődött ezen, hogy elhatározta, meg sem szólal többet. És ha valamit Buxsi maci eldöntött, az úgy is lett: meg sem mukkant azóta. Igen ám, de most már, hogy Makaramuki értette a játékok nyelvét, ő is szívesen beszélgetett volna vele, ugyanúgy, mint a többiek.

„Hogyan kezdjek hozzá? – töprengett magában egy este, miközben kis gazdája szuszogását hallgatta. – A múltkor már majdnem sikerült...”

Arra az estére gondolt, amikor a Messzelátó Szemüveg a Tükörvárosról mesélt. Akkor majdnem ő is jó éjszakát kívánt, mint a többiek, úgy elvarázsolta a történet. Az utolsó pillanatban azonban valami megakadályozta.

„Lehet, hogy berozsdásodtak a hangszálaim a sok hallgatástól?!“ – ijedt meg hirtelen. Halkan megköszörülte a torkát:

– Krrr-brrr-krrr-brrr-brummm!

Aggódva nézett körbe, de szerencsére senki sem hallotta, Makaramuki és a játékok mélyen aludtak. Fülelt kicsit... a nagyszobából sem hallatszott semmi nesz. Cukika is békésen pihent Mamával és Papával. Ahogy rájuk gondolt, eszébe villant, hogy aznap új lakó költözött a másik szobába.

– Cukimuki, hoztunk neked valamit! – kiáltotta délután Makaramuki, amikor hazajött az Óvodából. Buxsi maci úgy meglepődött, hogy a szája is tátva maradt: kis

gazdája egy új játékmackót szorongatott a kezében. Kíváncsi volt, hogy Makaramuki észrevette-e, hogy a kicsit kisebb, világosbarna mackó nem fiú-, hanem lánymackó. A játékmackók nagyon hasonlítanak egymásra, de ő első pillantásra látta, őt nem lehet megtéveszteni!

Ezen gondolkozott hajnalig, amikor szokása szerint elálmosodott. Arra ébredt, hogy ebéd után Makaramuki felkapja, és a Beszélő Székkal a nyomában átszalad vele a nagyszobába. A rácsos kiságyban, Cukika mellett, ott feküdt az új játékmackó.

– Szia, Cukimuki! – mosolygott Makaramuki a kisbabára.

Cukika visszamosolygott, és azt mondta:

– Gu-gu-gu, gu-gu-gu!

– Nézd, nekem is van macim, nem csak neked! Úgy hívják, Buksi. A tiédnek mi a neve? – érdeklődött Makaramuki.

– Szerintem nincs neve – mondta a Beszélő Szék. – Cukika még nem tud beszélni, így nem is tudta elnevezni.

– Hááát, név nélkül pedig nem maradhat... Majd én kitalálok egy jó nevet! – gondolkodott el Makaramuki. – Az én macim neve Buksi... az övé meg legyen...

Vajon mit lett Cukika neve?

Téged is vár Makaramuki mesevilága!